

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/135/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114010370
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1114010370.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného Q. O., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/23/2014 zo dňa 05.09.2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. decembra 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sa

obžalovanému Q. O., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale
bytom O., R. X

u k l a d á

Podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/23/2014 zo dňa 05.09.2014 bol obžalovaný Q. O. uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

bez vážneho dôvodu nenastúpil na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon väzby na Chorvátskej ulici č. 5 v Bratislave, v lehote stanovenej súdom do 16.12.2013, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn.: 1T/82/2010 zo dňa 30.11.2011, právoplatného dňa 24.10.2013, pričom menovaný si výzvu na nastúpenie do výkonu trestu prevzal osobne dňa 09.12.2013.

Podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zákona bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný. Odvolanie bolo odôvodnené podaniami obžalovaného zo dňa 18.09.2014 a 10.10.2014 a smeruje proti výroku o treste. Obžalovaný vyjadruje nesúhlas s rozhodnutím prvostupňového súdu a vysvetľuje pohnútky, ktoré ho viedli k podaniu odporu. Už trest, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom, považuje za neúčelný vzhľadom na trest, ktorý v tom čase vykonával. Na hlavnom pojednávaní mu bol tento trest navýšený na päť mesiacov, čo považuje za neodôvodnené rozhodnutie a trest za neprimeraný.

Obžalovaný ďalej v dôvodoch svojho odvolania odmieta úvahy okresného súdu o tom, že by konal účelovo, keď podal odpor proti trestnému rozkazu. Takéto úvahy okresného súdu označuje za „nezmyselné“, nakoľko je úplne prirodzené, keď sa ako obvinený snažil vyčerpať všetky zákonné možnosti s cieľom dosiahnuť čo najmiernejší trest. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom vyplýva, že okresný súd nezohľadnil vyhlásenie obžalovaného, ktorým oľutoval trestnú činnosť a trest navýšil na päť mesiacov. Tým vlastne trest navýšil iba preto, že si obžalovaný dovolil podať odpor.

Rozhodnutie okresného súdu je na podklade vyššie uvedených dôvodov v rozpore so zákonom a ide iba o subjektívne úvahy zákonného sudcu. Preto požiadal krajský súd o objektívne posúdenie veci a vytýčenie verejného zasadnutia.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané v súlade s ustanovením § 293 ods. 5 Tr. poriadku v neprítomnosti obžalovaného, ktorý riadne prevzal predvolanie na verejné zasadnutie a svoju neúčast' neospravedlnil, ani nepožiadal, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za jeho prítomnosti.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry označila prvostupňový rozsudok za správny a vydaný v súlade so zákonom, preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave, na podklade riadne a včas podaného odvolania prokurátora, v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal napadnutý rozsudok.

Vzhľadom na obsah uvedeného ustanovenia odvolací súd na základe revízného princípu, ktorého rozsah je determinovaný práve týmto ustanovením, preskúmal nielen výrok o treste, ale preskúmal aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto napadnutému výroku a tiež prihliadol aj na chyby, ktoré síce odvolaním vytýkané neboli, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku t. j. dovolania (§ 371 ods. 1 Tr. poriadku), pričom zistil, že odvolanie obžalovaného je opodstatnené.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

V prejednávanej trestnej veci na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.09.2014 obžalovaný postupom podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku a zároveň na všetky otázky položené podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku odpovedal „áno“ a následne správne súd prvého stupňa uznesením rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Tr. poriadku rozhodol, že v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná dokazovanie.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď obžalovaného Q. O. uznal vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona na skutkovom základe tak, ako je uvedený v obžalobe.

Je potrebné uviesť, že odvolací súd sa skutkovými zisteniami nezaoberal, pretože rozhodnutie o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a preto ho nemožno meniť ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

S poukazom na vyhlásenie obžalovaného o priznaní viny na hlavnom pojednávaní, zákonne a vecne správne okresný súd rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná.

Pokiaľ ide o výroky napadnutého rozsudku v súvislosti s uloženým trestom, je potrebné konštatovať, že úvahy, z ktorých okresný súd vychádza pri odôvodnení rozhodnutia o sprísnení pôvodne uloženého trestu odňatia slobody, postrádajú racionálny základ a preto nie je možné stotožniť sa s nimi.

Súd prvého stupňa uložil obžalovanému pôvodne trestným rozkazom zo dňa 26.05.2014 trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace. Uznal pritom poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zákona, teda priznanie a oľutovanie trestnej činnosti obžalovaným. Z výroku o treste, ktorý je obsiahnutý v trestnom rozkaze je možné zistiť, že okresný súd nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 Tr. zákona, napriek tomu však konštatoval vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keďže použil ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zákona.

Proti trestnému rozkazu podal obžalovaný Q. O. odpor, ktorý smeroval proti výroku o treste. Dôvodil tým, že aktuálne si odpykáva trest, ktorý je pre neho dostatočným ponaučením a nepovažuje za účelné ukladanie ďalšieho trestu. Poukazoval na to, že výkon trestu nenastúpil preto lebo sa staral o matku, ktorá trpí onkologickým ochorením a bola odkázaná na jeho pomoc. Navrhol preto zohľadniť tieto poľahčujúce okolnosti a upustiť od potrestania.

Na hlavnom pojednávaní okresného súdu boli po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine vykonané dôkazy vzťahujúce sa k výroku o treste, o ktoré sa následne súd prvého stupňa oprel pri odôvodnení svojho rozhodnutia.

Čo sa týka postupu okresného súdu pri stanovení výmery uloženého trestu, tento nie je v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zákona, pričom uvedený záver platí aj pri zohľadnení princípu uvedeného v § 355 ods. 3 Tr. poriadku, teda, že po podaní odporu nie je samosudca pri voľbe druhu a výmery trestu viazaný trestným rozkazom.

Obdobne ako tomu bolo v trestnom rozkaze priznal samosudca obžalovanému poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zákona. V rozpore s výrokom však v odôvodnení prezentuje úvahy, ktorými nenáležite a rozporuplne hodnotí motiváciu obžalovaného k priznaniu a oľutovaniu trestnej činnosti a označuje ju za „účelový postup v snahe dosiahnuť zmiernenie trestu“. Odvolací súd sa s takýmto odôvodnením nestotožňuje a súdu prvého stupňa pripomína, že ak sa raz rozhodne priznanie a oľutovanie trestného činu uznať ako poľahčujúcu okolnosť, nemôže následne vo svojom rozhodnutí vysvetľovať, že obžalovaný takýmto správaním iba sleduje zmiernenie trestu a označovať ho za účelové.

Tak ako to uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia aj okresný súd, oproti stavu, ktorý bol z hľadiska okolností významných pre rozhodnutie o treste, daný už v čase vydania trestného rozkazu, nenastali do dátumu vyhlásenia prvostupňového rozsudku žiadne zmeny, ktoré by mohli mať dopad na úvahy o druhu a výmere trestu. Obžalovaný už v rámci svojho prvého výsluchu v prípravnom konaní spáchanie prečinu priznal a oľutovať svoje konanie a nerešpektovanie výzvy na nástup výkonu trestu odôvodňoval od počiatku snahou zabezpečiť starostlivosť svojej chorej matke.

Ďalšie kroky, ktoré v konaní podnikol tým, že využil právo podať odpor boli motivované snahou dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie o treste, tak ako to uvádza obžalovaný aj vo svojom odvolaní.

Čo sa týka priznania priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zákona, táto sa odvíja od zistenia, že obžalovaný už bol v minulosti opakovane súdne trestaný pre úmyselné trestné činy.

Pri vyrovnanom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bolo teda možné ukladať obžalovanému trest odňatia slobody v rozpätí od nula do dvoch rokov. Zohľadňujúc všetky rozhodujúce skutočnosti zistené jednak na strane obžalovaného a tiež okolnosti prípadu, povahu a spôsob spáchania prečinu v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zákona, dospel odvolací súd k záveru, že trest vo výmere tri mesiace, ktorý bol pôvodne obžalovanému uložený je dostatočným postihom. Odvolací súd zohľadnil v prospech obžalovaného okolnosti, ktoré bezprostredne súviseli so spáchaním trestného činu a ktorými obžalovaný od začiatku prípravného konania vysvetľoval dôvod nenastúpenia výkonu trestu v

stanovenej lehote. Napriek tomu, že sa v minulosti už viackrát dostal do rozporu so zákonom a bol za úmyselné trestné činy viackrát potrestaný, nie je nevyhnutné v posudzovanom prípade pôsobiť na neho prísnejším trestom odňatia slobody. Trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace je podľa názoru odvolacieho súdu trestom, ktorý vyhovuje zákonným kritériám, je primeraný a spravodlivý.

Nebolo však možné stotožniť sa s ďalšími argumentami obžalovaného a akceptovať jeho návrhy na upustenie od potrestania, prípadne na upustenie od uloženia súhrnného trestu, nakoľko pre takýto postup neboli splnené zákonom stanovené podmienky. V prípade obžalovaného ide o páchatel'a, ktorý bol doposiaľ štyrikrát súdne trestaný, v troch prípadoch išlo o nepodmienečný trest odňatia slobody. Nejde teda u neho o ojedinelé vybočenie z medzí zákonných pravidiel, aj keď je možné uznať, že z hľadiska povahy spáchaného prečinu ide o menej závažné protiprávne konanie. Predovšetkým teda doterajší život obžalovaného neumožňuje viesť ďalej úvahy o využití postupu podľa § 40 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona o upustení od potrestania.

Čo sa týka návrhu na upustenie od uloženia súhrnného trestu, nie je v prípade skutku, ktorý je predmetom tohto konania a skutku, za ktorý bol obžalovanému uložený trest v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 1T/82/2010, splnená podmienka súbehu trestných činov, ale ide v tomto prípade o recidívu. Preto nie je možné uvažovať o ukladaní súhrnného trestu, respektíve o upustení od uloženia súhrnného trestu.

V súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona súd obžalovaného zaradil pre výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. V tejto časti nezistil odvolací súd dôvod na zmenu a preto bol výrok o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody fakticky prevzatý z prvostupňového rozhodnutia.

S poukazom na predchádzajúce úvahy, krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a v súlade s § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám v tejto časti vo veci rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.